

energi skulle gå till förnybar energi, varav 75 % skulle anslås till demonstrationsprojekt för förnybar energi. Kommissionen håller med om att det finns ett akut behov av att stödja demonstration av lösningar som gynnar användningen av innovativa förnybara energikällor och vill så vitt det är praktiskt möjligt följa uppmaningen i kommentarerna.

I den första förslagsinfordringen för Energi-programmet (energidelen i det särskilda programmet för forskning, teknisk utveckling och demonstration om energi, miljö och hållbar utveckling) betonades förnybar energi starkt. I själva verket täcktes praktiskt taget samtliga förnybara sektorer av infordringen, inom programmets begränsningar.

Även om det slutliga beslutet om 1999 års projekt ännu inte formellt har antagits, kan det redan nu sägas att den andel projekt som ägnas åt förnybar energi samt demonstration av förnybar energi i den disponibla budgeten för delprogrammet om icke-nukleär energi kommer att ligga mycket nära det mål som anges i budgetkommentarerna.

(2000/C 203 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2060/99

från Ioannis Marínos (PPE-DE) till kommissionen

(12 november 1999)

Ämne: Turkiets kandidatur

Kommissionen har för ministerrådet och Europaparlamentet föreslagit att Turkiet skall godkännas som ett av Europeiska unionens kandidatländer. Kommissionen anser med andra ord att varken landets tvivelaktiga geografiska läge (Turkiet är framför allt ett asiatiskt land) eller den bristande respekten för Köpenhamns-kriterierna (människliga rättigheter, demokratiska institutioner, behandling av minoriteter etc.) utgör något hinder för ett dylikt godkännande.

Men varför måste då — som Prodi sade — Kroatien, Bosnien, Serbien eller Fyrom, som tvivelsutan är europeiska länder, uppfylla Köpenhamnskriterierna för att kommissionen skall kunna godkänna deras kandidatur? Varför dessa åtskillnader, och på vilka principer och vilken rättslig grund stödjer sig denna tvåhända politik? Sedan när gäller beslutet om att de principer som utgjort själva grundvalen för Europeiska unionens utveckling kan åsidosättas när detta tjänar vissa medlemsstaters ekonomiska och militära intressen, samtidigt som det skadar motsvarande intressen i andra medlemsstater, och vem har fattat ett sådant beslut?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(3 december 1999)

Det är riktigt att kommissionen ansett att Turkiet bör betraktas som kandidat för medlemskap i Europeiska unionen. Turkiet, som ansökte om medlemskap redan 1987, har länge uttryckt sin önskan att inträda i unionen. Dessutom framgår möjligheten av Turkiets anslutning till unionen klart och tydligt av Ankaraavtalet (särskilt artikel 28) och av flera uttalanden från unionens sida.

Kommissionen tillämpar Köpenhamnskriterierna på samma sätt för alla kandidatländer. Dessa kriterier måste uppfyllas innan ett kandidatland kan bli medlem av unionen. Detta gäller också för Turkiet. Det kan inte bli tal om att inleda förhandlingar med Turkiet förrän landet uppfyller de politiska Köpenhamnskriterierna.

Vad gäller de andra europeiska länderna rekommenderade kommissionen den 13 oktober 1999 att unionen "bör bekräfta att länderna i f.d. Jugoslavien samt Albanien ytterst är kallade att bli medlemmar av Europeiska unionen". Kommissionen rekommenderade också följande: "EU bör vidare utarbeta anslutningskriterier som bygger på Köpenhamnskriterierna och som skulle göra medlemskap i unionen beroende inte bara av att principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen respekteras, utan även av att länderna ömsesidigt erkänner varandras gränser, tar itu med alla olösta frågor rörande behandlingen av nationella minoriteter (och) upprättar en regional organisation för frihandel och ekonomiskt samarbete som grundval för en närmare integration i unionen."
